

fælle og oven i Købet, som i Tilfældet fra Højesteretsdommen af 1900, holde Barnets Opholdssted skjult for den anden. I Forholdet til Børnene viser Fællesskabet sig først og fremmest deri, at Forældrene skal være fælles om at opdrage Børnene. Nu vil jeg gaa ud fra som ganske givet, at der ikke kan være Tale om Overøvrighedens Indblanding i den almindelige Opdragelse i Hjemmet. Der kunde kun blive Spørgsmaal om Indblanding, naar vi kommer til de store og mere afgørende Bestemmelser. I saa Henseende kan der tænkes Bestemmelser i to Retninger, nemlig dels med Hensyn til Barnets Opholdssted, dels med Hensyn til Bestemmelsen af dets Levevej. Hvad Opholdsstedet angaar, er jeg klar over, at den ene Ægtefælle ikke skal kunne berøve den anden Ægtefælle Adgangen til Samlivet med Børnene. Det, forstaar jeg, er saa dybt krænkende, det er et Forhold, som i Virkeligheden inderst inde er saa umuligt, at det ikke kan opretholdes. Med Hensyn til Bestemmelsen af Barnets Levevej forekommer det mig, at det vilde være rimeligt at give den af Ægtefællerne, som økonomisk bærer Hjemmet, den overvejende Indflydelse, fordi dette meget ofte vil være et økonomisk Spørgsmaal. Naar man fastholder disse to Synspunkter og desuden naturligvis maa være enig om, at hvad den almindelige Opdragelse i Hjemmet angaar, kan der ikke være Tale om, at Øvrigheden bør blande sig deri, forekommer det mig, at man maatte kunne komme til en Forhandling om Etablering af en Tilstand, som ikke betyder Øvrighedens Indblanding mellem de samlevende Ægtefæller med Hensyn til Børnene.

Jeg skal forbigaa de enkelte Paragraffer, skønt der kunde være forskellige Indvendinger til at gøre imod dem; jeg holder mig til de store Linier.

Kapitel VII drejer sig om Formuen. Der er her etableret et ganske nyt Begreb, Gifteeje og Gifteret. Jeg erkender, at det er en smuk teoretisk Konstruktion, men jeg tror ikke, det er en virkelig praktisk Konstruktion. Jeg skal tillade mig at nævne et Eksempel, idet jeg gaar ud fra, at ærede Medlemmer er ganske paa det rene med, hvorledes disse Ting nu vil virke. Der er to Ægtefolk, som begge har baade Gifteeje og Gifteret over den andens Gifteeje. Naar disse Ægtefolk bliver enige om af den enes Erhverv at skyde 50 Kr. til og af den andens at tilskyde 100 Kr. til Anskaffelse af et Stykke Indbo

eller noget til Udsmykning af Hjemmet, maaske en Kommode eller et Maleri, hvilket Forhold er der da etableret mellem Ægtefolkene med Hensyn til denne Genstand, som er købt for begges Penge? Saa vidt jeg skønner, maa det blive et Samejeforhold efter ganske samme Konstruktion, som hvis to Mænd f. Eks. i Fællesskab køber en fast Ejendom. Her vil vi altsaa ogsaa have et tredje Begreb. Der er saaledes Gifteeje, Gifteret og desuden nogle Genstande, for hvis Vedkommende der er Sameje. Og dette er naturligvis Tilfælde, som ikke blot indtræffer en enkelt Gang, men som indtræffer Snese Gange om Dagen. Hvorledes vil man vel løse Forholdet, naar et Hjemms Indbo er indkøbt og samlet paa den Maade, hvis Ægtefolkene skal separeres eller skilles? thi her passer jo ikke det Arrangement, som der henvises til i Betænkningen, at man har Kontrakt om det i Forvejen. Og hvorledes vil man træffe Bestemmelse med Hensyn til Raadighedsretten i saadanne Tilfælde? Jeg er ganske paa det rene med, at Anvendelsen af Penge, der stammer fra begge Ægtefællerne, til Indkøb af saadanne Genstande vil finde Sted utallige Gange, og jeg vil gerne høre, hvorledes man tænker sig Ordningen i disse Tilfælde, hvilken juridisk Konstruktion der her kommer frem.

Jeg er ogsaa ganske enig med den ærede Ordfører for det konservative Parti i Kritikken af §§ 67 og 68. Jeg skal for øvrigt ikke komme nærmere ind paa det, men kun bemærke, at en saadan rentforretningsmæssig Ting som Omprioritering af en Ejendom ikke paa nogen Maade bør kunne forhindres. Heller ikke burde det kunne hindres, at en Mand, naar det kniber meget, f. Eks. for at betale en meget paatrængende Gæld, realiserer et eller andet Stykke Møbel. Jeg forstaar meget vel, at Retten til at realisere Indbo kan misbruges, og jeg forstaar ogsaa meget vel, at Paragrafferne sigter til at forhindre et saadant Misbrug. Men jeg ser ikke rettere end, at man ved det, der her foreskrives for at hindre Misbrug, lægger sig paa tværs af ganske legitime Raadighedstilfælde. Derfor tror jeg ikke, at Bestemmelserne kan blive staaende, som de staar. Men skulde det blive muligt at affatte dem paa en saadan Maade, at det bliver muligt at forhindre Misbrug og dog bevare den legitime Brug af og Raadighed over Tingene, er jeg overordentlig villig til at overveje dette.

Kap. IX afskaffer jo een Gang for